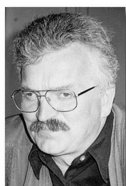
СУСТРЭЧЫ і ПАМЯЦЬ

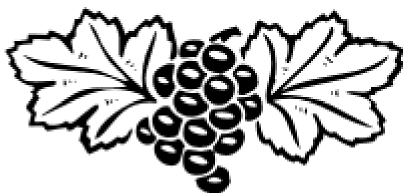

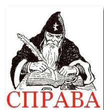
Алесь Пісьмянкоў і Мікола Яцкоў

СУСТРЭЧЫ І ПАМЯЦЬ

Алесь Пісьмянкоў
і Мікола Яцкоў

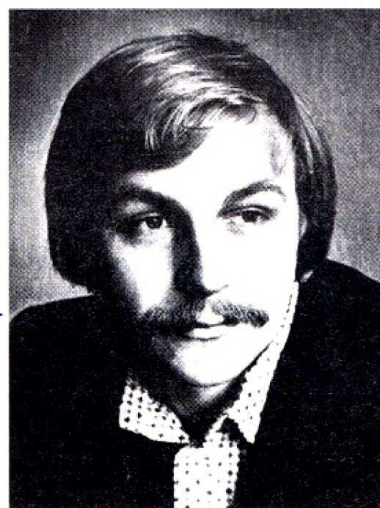

Брылі 2008

Літаратурна - рэкламная серыя

"Паэты Беларусі"

Алесь ПІСЬМЯНКОЎ

ЛЮБІЦЬ ПРЫЗНАЧАНА МНЕ ЛЁСАМ...

P.S. ! Але пачну: «Алё!» 28.XI.2001 г.

Міколу Лупову —
Невынаходнова!
З павагаю

P.S. ! Але пачну: «Алё!» 28.XI.2001 г.

Міколу Лупову —
Невынаходнова!
З павагаю

Белы Камень

Словы Алеся Пісьмянкова
Музыка Міколы Яцкова

Лірычна (♩=69)

Ты ад- бі мне тэ- ле- гра- му, што у на-шай ста-ра-не ў ці-хай
вёс- цы Бе- лы Ка- мень вы- паў бе- лы - бе- лы снег. Вё-сак
мно- га, Ёсць дру- гі- я, ў вёс- ках на- шы ка- ра- ні,
у мя- не не нас- таль- гі- я прос- та сум па чыс- ці- ні,
прос- та сум па бе- лым по- лі, па ра- бі- на- вым аг- ні. Прос- та
хо- чац- ца да бо- лю пер- ша- род- най чыс- ці- ні, той, што
мро- іц- ца на- ча- мі, што з ду- шы здымае грэх. Прос- та
ў вёс- цы Бе- лы Ка- мень са- мы бе- лы ў све- це снег.

Ты адбі мне тэлеграму,
Што у нашай старане
Ў ціхай вёсцы Белы Камень
Выпаў белы-белы снег.

Вёсак многа. Ёсць другія.
Ў вёсках нашы карані.
У мяне не настальгія --
Проста сум па чысціні,
Проста сум па белым полі,
Па рабінавым агні.

Проста хочацца да болю
Першароднай чысціні,
Той. што мроіцца начамі,
Што з душы здымае грэх...

Проста ў вёсцы Белы Камень
Самы белы ў свеце снег.

ЗАМОВА

Словы Алеся Пісьмянкова
Музыка Міколы Яцкова

Не хутка, малітоўна (♩=60)

Не-да-рэч-на-е, спрэч-на-е, мі-тус-лі-ва-е, дроб-на-е,
дай па-ма-ліц-ца ве- - чна-му, дай па-кла-ніц-ца до-бра-му: Бу-
-слу за ся-рэб-ра-най рэч-ка-ю, ка- ню на зя-лё-ным по-пла- ве;
дай па-ві-ніц-ца грэш- ні- ку, не па-лон- ні-ку, а па-
-лом- ні- ку, пры ма-ла-дым а-леш-ні-ку, пры за-ла-тым са-сон-ні-ку.

Недарэчнае, спрэчнае,
Мітуслівае, дробнае,
Дай памаліцца
Вечнаму,
Дай пакланіцца
Добраму:
Буслу за сярэбранай рэчкаю,
Каню на зялёным поплаве;

Дай павініцца грэшніку,
Не палонніку,
А паломніку...
Пры маладым алешніку,
Пры залатым сасонніку.

Мой сад

Словы Алеся Пісьмянкова
Музыка Міколы Яцкова

Не хутка (♩=69)

Dm A7 Dm A7 B F
Мой сад у сне- зе па ка-ле-на а- зяб у золь і
Gm A7 Dm C B D
сне- га- пад, та- бе не хо- лад- на, а- ле- на, та-
Gm C F Gm A7
-бе не хо- лад- на, а- ле- на, та- бе не хо-чац-ца-на-зад?

Мой сад у снезе па калена
Азяб у золь і снегапад...
Табе не холадна, Алена?
Табе не холадна, Алена?
Табе не хочацца назад?

Мой сад зусім не салаўіны --
У ім ахрыплыя вятры.
У ім рабіны ды каліна,
У ім рабіна ды каліна --
Вось і усе яго дары.

Мой сад пусцее без дагляду.
Яго сячэ калючы град.
Ён замаркоціўся без свята...
Ён замаркоціўся без свята...
Табе не хочацца назад?

Мой сад у снезе па калена.
Над ім і золь, і снегапад...
Табе не холадна, Алена?
Табе не боязна, Алена?
Табе не хочацца назад?

Хата пад бярозамі

Словы Алеся Пісьмянкова
Музыка Міколы Яцкова

Не хутка (♩ = 63)

Ра-ні-ца ма-роз-на-я здрэў збі-ва-е медзь, ха-ту пад бя-ро-за-мі
я ха-цеў бы мець, ха-ту пад бя-ро-за-мі з жу-раў-лём над студ-ня-ю, ве-ча-
-ра-мі поз-ні-мі печ па-ліць у сту-дзе-ні. Ва-ру-шыць мі-ну-ла-е,
дзе ю-нацт-ва ле-ту-е, ста-віць сло-ва чу-ла-е у зі-
-мо-вы ле-та-піс. Ве-ча-ра-мі поз-ні-мі, ве-ча-ра-мі буд-ны-мі
ў ха-це пад бя-ро-за-мі з жу-раў-лём над студ-ня-ю.

Раніца марозная
З дрэў збівае медзь.
        Хату пад бярозамі
        Я хацеў бы мець.
Хату пад бярозамі
З жураўлём над студняю,
Вечарамі познімі
Печ паліць у студзені.
        Варушыць мінулае,
        Дзе юнацтва летуе.
        Ставіць слова чулае
        У зімовы летапіс.
Вечарамі познімі,
Вечарамі буднымі
Ў хаце пад бярозамі
З жураўлём над студняю.

Прапала музыка ў душы...

Словы
Алеся Пісьмянкова
Музыка
Міколы Яцкова

Не хутка (♩= 69)

Пра- чнуў- ся з жа-хам, без-га- ло-сы, пра- па-ла му-зы-ка ў ду-
-шы, не чу-ю му-зы-кі ў бя- ро-зах, не чу-ю му-зы-кі ў ня-
-бё-сах, а вы мне ка-жа-це: «Пі- шы». Сам Бог маў-чыць, пад-
-цяў-шы ву-сны, ві-даць, я мно-га на-гра- шыў, а не
шэп- ча д'я- бал слоў спа- кус- ных, а вы мне ка-жа-це: «Пі-
-шы». Гля- джу з тры-во-гай на да-ро-гу, па ёй бры-дуць глу-хі-я
дні, я не пра-шу у Бо-га мно-га, вяр-ні ім му-зы-ку, вяр-ні.

Прачнуўся з жахам безгалосы --
Прапала музыка ў душы.
Не чую музыкі ў бярозах,
Не чую музыкі ў нябёсах,
А вы мне кажаце: “Пішы”.

Сам Бог маўчыць, падцяўшы вусны,
Відаць, я многа награшыў...
Не шэпча д’ябал слоў спакусных,
А вы мне кажаце: “Пішы”.

Гляджу з трывогай на дарогу.
Па ёй брыдуць глухія дні.
Я не прашу у Бога многа:
Вярні ім музыку, вярні!

НАДЗЕЯ

Словы Алеся Пісьмянкова
Музыка Міколы Яцкова

Не хутка (♩=69)

Dm Gm
За-ла- та-я мя-це-лі-ца зноў ся-рэ-бра-най зме-ніц-ца, мо-жа

C F
ўсё пе-ра-ме- ніц- ца, мо- жа ўсё пе-ра-ме-леAц- ца, мо- жа

D Gm C F B
ўсе, што за- сме-ча-на, за-і- скрыц- ца, за-све-ціц-ца, і за-

Gm A7 Dm Gm C F
-бу- дзец- ца дроб- на-е, і зга- да- ец-ца доб- ра-е, і пры-

Cm D Gm C F
-пом- ніц-ца род- на-е, ве-ка- во- е, ня-звод-на- е, і з ус-

Gm Dm Gm C
-меш- ка- ю вет- ла- ю па-ві- та-ец- ца свет- ла- е, па-ві-

B Dm
-та- ец- ца, па- ру- ка- ец- ца.

Залатая мяцеліца
Зноў сярэбранай зменіцца.
Можа ўсё пераменіцца,
Можа ўсё перамелецца.
Можа ўсё, што засмечана,
Заіскрыцца, засвеціцца.
І забудзецца дробнае,
І згадаецца добрае,
І прыпомніцца роднае,
Векавое, нязводнае,
І з усмешкаю ветлаю
Павітаецца светлае.
Павітаецца,
Парукаецца.

Дар (Дзед Варфаламей)

Словы Алеся Пісьмянкова
Музыка Міколы Яцкова

Не хутка (♩=70)

У сны ма-е па-чаў час-цей за-хо-дзіць дзед Вар-фа-ла-
-мей. За-хо-дзіць дзед, пры-но-сіць скрын-ку і дас-та-е са скрын-кі
скрып-ку, і ка-жа ці-ха: «Вось бя-ры», ця-бе Бог выб-раў для іг-
-ры, бя-ры, бя-ры, не бу-дзе ліш-няй, я-на ўмя-не з ча-соў Фран-
-цішка». А я ка-жу Вар-фа-ла-ме-ю, што не збі-ра-ю-ся ў Арфе-і, што
мес-ца скры-пач-цы ў му-зе-і, ка-лі вазь-му не зра-зу-
-ме-юць. А ён за мно-ю сле-дам хо-дзіць, а ён сва-ё, сва-ё да-
-во-дзіць: «Ма-ёй ду-шы не знаць спа-чы-ну, па-куль я скрып-ку не па-
-кі-ну, я збе-ра-гаў я-е для сы-на, ды сын у Пру-сі-і за-
-гі-нуў, вазь-мі, вазь-мі, так, хлоп-ча, трэ-ба, так я ха-чу, так хо-ча
не-ба». І я у-зяў, і тут жа ўско-чыў, сном а-ша-лом-ле-ны пра-то-чым. На-
-вош-та ўзяў? І што я ўме-ю? У-нук вяс-ко-ва-га Ар-фе-я?

У сны мае пачаў часцей
Заходзіць дзед Варфаламей.

Заходзіць дзед, прыносіць скрынку
І дастае са скрынкі скрыпку,
І кажа ціха:
-- Вось... Бяры...
Цябе Бог выбраў для ігры.
Бяры. бяры, не будзе лішняй.
Яна ў мяне з часоў Францішка...

А я кажу Варфаламею,
Што не збіраюся ў Арфеі,
Што месца скрыпачцы ў музеі,
Калі вазьму -- не зразумеюць.

А ён за мною следам ходзіць,
А ён сваё, сваё даводзіць:
-- Маёй душы не знаць спачыну,
Пакуль я скрыпку не пакіну:
Я зберагаў яе для сына.
Ды сын у Прусіі загінуў...
Вазьмі, вазьмі... Так, хлопча, трэба.
Так я хачу, так хоча неба.

І я -- узяў...
І тут жа ўскочыў,
Сном ашаломлены прарочым.
Навошта ўзяў? І што я ўмею,
Унук вясковага Арфея?

У кабінеце галоўнага рэдактара часопіса «Вожык». *15 сакавіка 2003 г.*

Алесь Пісьмянкоў, Ала Яцкова, Мікола Яцкоў.

ЦАРКВА

Словы Алеся Пісьмянкова
Музыка Міколы Яцкова

Не хутка (♩=66-69)

Я- на ста-я-ла без зва-ноў, ка-за-лі, звон зняў Ї-ва-
-ноў, я доб-ра пом-ню Ї- ва- но-ва, зга-саў, як свеч-ка, ён і
сох, я чуў: «Я-го ка-ра-е Бог». Шка-да бы-ло мне Ї-ва-
-но-ва, наш та-на- ро-вы пі-я- нер не прос-та быў пен-сі-я-нер, лі-
-чы, ге-рой, бы-лы кам-бед, да- гэ-туль пом-ніць сель-са- вет: «Цар-
-ква ўсе ко-рань на-шых бед, ба- гоў мы пус-цім на рас-пыл» Ї-
звон ля-цеў на шэ-ры пыл, жах у ва-чах здзіў-ле-ных стыў. Я-
-е пры-гад-ва-ю я зноў, я- на маў-ча-ла без зва-ноў, там
быў пры-ту-лак ка-жа-ноў, па-мёр даў-но ўжо Ї-ва-ноў, даў-но ўма-
-гі-ле свя-та-ры, і толь-кі ча-сам дзяк ста-ры па-се на
цвін-та-ры ка- зу ды ўспа-мі- на-е праз сля-зу: «Вя-чэр-ні
звон, вя-чэр-ні звон, як шмо-га дум на-во-дзіць ён».

Яна стаяла без званоў.
Казалі, звон зняў Іваноў,
Я добра помню Іванова:
Згасаў, як свечка, ён і сох.
Я чуў: "Яго карае Бог..."

Шкада было мне Іванова.
Наш ганаровы піянер
Не проста быў пенсіянер:
Лічы, герой -- былы камбед...
Дагэтуль помніць сельсавет:
"Царква -- вось корань нашых бед!
Багоў мы пусцім на распыл..."
І звон ляцеў на шэры пыл --
Жах у вачах здзіўлёных стыў.

Яе прыгадваю я зноў:
Яна маўчала без званоў,
Там быў прытулак кажаноў.

Памёр даўно ўжо Івановў.
Даўно ў магіле святары.

І толькі часам дзяк стары
Пасе на цвінтары казу
Ды ўспамінае праз слязу:

"Вячэрні звон,
Вячэрні звон,
Як многа дум
Наводзіць ён".

Ліпень

Словы Алеся Пісьмянкова
Музыка Міколы Яцкова

Радасна (♩=63)

у-зма-крэ-лы і бо-сы, брон-за-вы ад за-га-ру,
стом-ле-ны се-на-ко-сам, лі-пень пры-лёг па-ма-рыць,
мё-дам на ўсю Еў-ро-пу па-хнуць ста-гі і ко-пы.

Узмакрэлы і босы,
Бронзавы ад загару,
Стомлены сенакосам
Ліпень прылёг памарыць.

Мёдам на ўсю Еўропу
Пахнуць стагі і копы.

Так – немагчыма

Словы Алеся Пісьмянкова
Музыка Міколы Яцкова

З сумам (♩=66)

Ты лі-чыш, што так не-маг-чы-ма, і я не-маг-чы-ма, лі-
-чу. Ты пла-чаш су-хі-мі ва-чы-ма, а я -
- без-га-ло-са кры-чу.

Ты лічыш,
Што так -- немагчыма,
І я -- немагчыма, лічу.

Ты плачаш
Сухімі вачыма,
А я безгалоса крычу.

Лазня

Словы Алеся Пісьмянкова
Музыка Міколы Яцкова

Энергічна (♩=112)

Зашыпяць камяні чарадой гусакоў,
Брат бярозавым венікам лясне...
Пасля доўгіх шляхоў,
Як у рай я ішоў,
У старэнькую бацькаву лазню.

П р ы п е ў : Эх, парок!
Ах, парок!
Сапраўды тут раёк.
Ой, даўно я не мыўся па дзелу!
-- Яно й бачна, браток,
Ану -- марш на палок! --
Твая скура зусім задубела!

О, бярозавы пах! За узмахам узмах,
Сталі нават чырвоныя вёдры...
Шпарка венік сячэ,
Паддавай, брат, яшчэ!
І яшчэ... і яшчэ... Ах, як добра!

П р ы п е ў .

220005 г. Мінск
адрас адпраўшчыка і індэкс прадпрыемства сувязі
вул. Захарава
рэдакцыя газеты
«Літаратура і мастацтва»

З Новым годам!

Каму Яцкову Мікалаю Адамавічу
Куды Магілёўская [illegible] р-н

Дарагі Мікола!

Ты мяне моцна здзівіў і прыемна ўразіў: ты геній працаздольнасці, і ў цябе выдатны густ! Вялікі дзякуй!

Прывітанне тваёй сям'і ад нашых.

Няхай Вам спрыяе гожая зорка!

З павагай,
па-сяброўску

[illegible]

11. III. 2009 г. Мінск, «[illegible]»

Алесь Пісьмянкоў

Я НЕ ПАМРУ, ПАКУЛЬ ЛЮБЛЮ

Выбранае

Шаноўнаму
Міхасю Яўкову —
майму са-аўтару і
аднадумцу.
Дзякуй за песні!
З павагай,
па-сяброўску
Алесь Пісьмянкоў
15.II.2003 г. Мінск

Мінск
«Мастацкая
літаратура»
2000

Шаноўнаму
Міхасю Яўкову —
майму са-аўтару і
аднадумцу.
Дзякуй за песні!
З павагай,
па-сяброўску
Алесь Пісьмянкоў
15.II.2003 г. Мінск

ISSN 0023—3102

Беларуская Думка

11'95

КАК ЛЕЧИТЬ ОТ ИНФЛЯЦИИ?

ИСЧЕЗНОВЕНИЕ ИНТЕЛЛИГЕНТА

ДЕМОКРАТИЯ НА МАКРОУРОВНЕ

ЛІТАРАТУРНАЯ ГАСЦЁЎНЯ

Алесь ПІСЬМЯНКОЎ

Восеньскі одум бусла.
Каліва светлай самоты.
Ціха ў душы ажыла
Згаслая
некалі
нота.

Срэбра зялёнай травы.
Думных лясоў пазалота.
Жораў у небе сівым —
Ціхая
чыстая
нота.
Востры халодны скавыш.
Рэшта апошняй пяшчоты.
Дзякуй, што ты не маўчыш,
Ціхая
чыстая
нота.

МАЛЮНАК

Прыстань
і замры на імгненне,
Калі ты душой не аглух:
Скалелы алешнік,
Як статак аленяў,
Прылёг на заснежаны луг.
Прысселі
Азяблыя птушкі
На крохкі сярэбраны рог —
Звычайны пейзаж беларускі
Ля самых звычайных дарог.

* * *

Прачнуўся з жахам, безгалосы —
Прапала музыка ў душы.
Не чую музыкі ў бярозах,
Не чую музыкі ў нябёсах,
А вы мне кажаце:
«Пішы».

Сам Бог маўчыць, падцяўшы
вусны,
Відаць, я многа награшыў...
Відаць, ... слоў спакусных,

Алесь ПІСЬМЯНКОЎ

Восеньскі одум бусла.

Беларуская д

БЕЛАРУСКІ

АДНАГО

Тэа

Касцёла с

(пл. І

ЧАТЫРНАЦЦАТ

С

23

Аўторак

Абанемент – «

Музычна-г

ЛіМ ЛІТАРАТУРА і МАСТАЦТВА
4 чэрвеня 2004 г. №23/4260

4 чэрвеня 2004 г. №23/4260

Мікола ЯЦКОЎ

* * *

*Глебу небыцця
вось і Ты ўзараў —
аб карчы жыцця
сэрца ўшчэнт парваў.*

*Плачуць берагі
Бесядзі Тваёй.
У сівой тугі —
заламы спакой.*

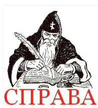
*І ў світанак зноў
Твой плыве вянок...
Светлых Табе сноў,
братка Пісьмянок!*

Літаратурна-мастацкае выданне

Сустрэчы і памяць.
Алесь Пісьмянкоў і Мікола Яцкоў.

Укладальнік і рэдактар -- А.М.Яцкова.

Выдавец і паліграфічнае выкананне

213107 в.Брылі Магілёўскага раёна, Беларусь
brylibelarus@gmail.com

